

20 grudnia 1926 r.

URZĄD PATENTOWY

D06g, 1/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 4228.

Kl. 8 e 3.

G. Oscar Lehmann
(Berlin, Niemcy).

Ręczny aparat elektryczny do ssania kurzu.

Zgłoszono 18 maja 1922 r.

Udzielono 15 lutego 1926 r.

Zamiast stałych urządzeń do ssania kurzu, których koszty zakupu i obsługi są bardzo wysokie, rozpowszechniły się w ostatnich czasach coraz bardziej przenośne urządzenia do ssania kurzu. O ile te przenośne urządzenia były naśladownictwem urządzeń stałych i odróżniały się od nich jedynie tem, że mechaniczne części urządzeń przewożono lub przenoszono na miejsce przeznaczenia, to oszczędność, jaką przez to osiągnęto, była bardzo nieznaczna, a pominąwszy to, aparaty te są także nieporęczne. Ręczne aparaty do ssania kurzu były mniej wartościowe, a co najmniej wymagały do swej obsługi osób dorosłych, przyczem osoby te musiały używać obu rąk do ich obsługi.

Celem wynalazku jest ręczny aparat elektryczny do ssania kurzu, w oprawę któ-

rego jest włączony silnik (motor) turbina i zbiornik do kurzu, a którego zalety są następujące:

- 1) tak prosta obsługa, że nawet dziecko może manipulować aparatem.
- 2) taka budowa aparatu, że można nim z łatwością sięgać pod wszelkiego rodzaju meble,
- 3) korzystny podział ciężaru aparatu,
- 4) duża siła ssąca, równająca się w istocie sile ssącej stałych urządzeń.

Cel ten osiąga się w myśl wynalazku w pierwszym rzędzie dzięki temu, że rękojeść aparatu jest bezpośrednio połączona stale z ostoją motoru i obejmuje go na przestrzeni ćwierci koła, przyczem jeden koniec rękojeści przymocowany jest na oprawie motoru w przedłużeniu jego osi, drugi zaś koniec mniej więcej w środku ciężkości ca-

tego aparatu w kierunku promienia motoru. Zeby przytem ciężar aparatu był jak najmniejszy, oprawa jego jest ukształtowana nie jako część nośna, lecz jest przymocowana do oprawy motoru i zwęza się na podobieństwo głowy cukru ku końcowi aparatu, zaopatrzonemu w dyszę.

Na rysunku uwidoczniony jest przykład wykonania wynalazku, a mianowicie:

fig. 1 przedstawia aparat do ssania kurzu w podłużnym przekroju osiowym,

fig. 2 — częściowy przekrój według linii II — II na fig. 1,

fig. 3 — pionowy przekrój podłużny aparatu zapakowanego celem transportu,

fig. 4 — przekrój według linii IV — IV na fig. 3,

fig. 5 i 6 aparat podczas używania go.

Motor 7 umocowany jest w ostoi 8 w punktach 9 i 10, stojak zaś ma kształt pierścienia 11, obejmującego motor, mniej więcej w punkcie ciężkości całego aparatu. Na wale 12 motoru umocowana jest wisząco dwustopniowa turbina 13 tak, że stojak 8 motoru dźwiga również i tę turbinę. Rękojeść 14 aparatu, obejmująca motor na przestrzeni ćwierci koła, połączona jest jednym swym końcem 15 ze stojakiem motoru w przedłużeniu osi w punkcie 16, podczas gdy drugi koniec 17 rękojeści przymocowany jest do pierścienia 11 stojaka 8 w kierunku jego promienia zapomocą śrub 18 (patrz fig. 2) lub też w inny sposób. Rękojeść, motor i turbina tworzą zatem jedną całość, na której umocowana jest oprawa 19 aparatu, stanowiąca w swej części 21, podobnej do głowy cukru, a rozciągającej się ku ustnikowi 20, zbiornik 22 na kurz. Ponieważ skutek takiego urządzenia oprawa 19, 21 dźwiga tylko lekkie części, a przede wszystkim takie części, które nie wirują, ani nie wykonywują żadnych innych ruchów, to oprawę wykonywuje się z lekkiego i cienkiego materiału, np. blachy aluminiowej. Dzięki temu zaoszczędza się znacznie na ciężarze, a środek ciężkości całego aparatu pozostaje w tylnej jego części, co

jest dużą zaletą aparatu ze względu na łatwość obsługi.

Połączenie ostoi motoru z rękojeścią może być naturalnie wykonane w dowolny sposób i stosuje się do szczególnych wykonanń aparatu. Zasada polega na tem, żeby rękojeść nie była jak dotąd, przyczepiona do oprawy, w której są osadzone motor i turbina, lecz żeby rękojeść wraz z ostoją motoru tworzyła poniekąd jedną całość, na której dopiero oprawa aparatu jest osadzona.

Zamknięcie 20, które można przy pomocy kilku skrętów śrubowych nałożyć na oprawę, uszczelnia równocześnie otwór, prowadzący do zbiornika na kurz, zaopatrzone jest stożkowym otworem 22, skierowanym ku wewnątrz, do którego dostosowany jest ustnik 23 lub też, jak to wskazuje fig. 6, rura, służąca jako przedłużenie aparatu 24, a zaopatrzona na swym przednim końcu w stożkowy wylot 25, do którego wchodzi ustnik 23. Przez to że zarówno ustnik jak i przedłużenie rurowe 24 przymocowuje się tylko zapomocą zatknięcia, obsługa aparatu jest znacznie ułatwiona tak, że przy ssaniu kurzu z mebli wyściełanych i t. p., zakłada się na aparat wprost ustnik, jak to jest uwidocznione na fig. 5, podczas gdy przy czyszczeniu dywanów, portjer i t. d. używa się przedłużenia rurowego 24. Fig. 6 uwidacznia przytem z jaką łatwością można sięgać aparatem pod meble np. przy czyszczeniu dywanów.

Dzięki temu, że rękojeść aparatu przymocowana jest pośrodku ciężkości aparatu, lub przynajmniej w pobliżu tegoż, aparat może być obsługiwany jedną ręką, a druga ręka może być użyta do trzymania szczotki, zamiataczki i t. d., lub też do przesuwania mebli. Zapomocą dostatecznie długiego kabla, przyłączonego do zatyczki, doprowadza się prąd do aparatu, a umieszczony na rękojeści wyłącznik łączy i wyłącza prąd.

Opisany aparat może być w bardzo prosty sposób zapakowany, jak to wskazują fig. 3 i 4. W prostokątnej skrzynce 26 znaj-

dują się na dnie podpórki 27 dla aparatu, który swą rękojeścią 14 opiera się o wieko 26 skrzynki i wskutek tego jest silnie przytrzymywany. Na dnie skrzynki znajduje się kilka trzymadeł 28 na rozmaicie ukształtowane dysze 23 czyli ustniki, podczas gdy rurowe przedłużenie 24 oraz kabel 29 umieszczone są w wieku i przytrzymywane odpowiednimi trzymadłami 30 względnie 31. Prócz tego w skrzynce znajduje się jeszcze miejsce na oliwiarkę, klucze śrubowe oraz flaszkę na oliwę. Przy pomocy rękojeści 32, umieszczonej na pokrywie w środku ciężkości napełnionej skrzynki, można aparat ten przenosić z łatwością z miejsca na miejsce.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Ręczny aparat elektryczny do ssania kurzu, w oprawie którego znajduje się motor, turbina i zbiornik do kurzu, znamieny tem, że rękojeść aparatu połączona jest stale z ostoją motoru bezpośrednio i

obejmuje motor na przestrzeni ćwierci koła, przyczem jeden koniec rękojeści przymocowany jest do ostoi motoru w przedłużeniu jego osi, drugi zaś koniec przymocowany jest mniej więcej w środku ciężkości całego aparatu do motoru w kierunku promienia.

2. Ręczny aparat elektryczny do ssania kurzu według zastrz. 1, znamieny tem, że oprawa aparatu przymocowana jest do ostoi motoru i zwięża się na podobieństwo głowy cukru ku końcowi aparatu, zaopatrzonemu w dyszę.

3. Ręczny aparat elektryczny do ssania kurzu według zastrz. 1, znamieny tem, że wszystkie jego części dają się łatwo rozbić tak, iż można je pomieścić w skrzynce, zaopatrzonej w odpowiednie trzymadła wraz z innymi niezbędnymi aparatami, jak oliwiarka, klucze śrubowe i t. d.

G. Oskar Lehmann.

Zastępca: A. Bolland,
rzecznik patentowy.

